

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๕/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๓๐/๒๕๖๔

วันที่ ๘ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { พันตำรวจตรี เมธาพัฒน์ ภูวรัตน์ภมรเลิศ ผู้ร้อง
ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๑
คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ๒
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ที่ ๓ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง พันตำรวจตรี เมธาพัฒน์ ภูวรัตน์ภมรเลิศ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า พันตำรวจตรี เมธาพัฒน์ ภูวรัตน์ภมรเลิศ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าเมื่อครั้งตนดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรลำโรงเหนือ จังหวัดสมุทรปราการ ถูกร้องเรียนว่าเรียกรับเงินจากญาติผู้ต้องหาคดียาเสพติด เพื่อแลกกับการปล่อยตัวและไม่ต้องถูกดำเนินคดี ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ (ผู้ถูกร้องที่ ๑) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งให้ผู้ร้องออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงมีความเห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ร้องเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เสนอให้ลงโทษ

- ๒ -

กักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน และให้กลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับเข้ารับราชการ ต่อมาคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ผู้ถูกร้องที่ ๓) มีมติชี้มูลความผิดผู้ร้อง ว่ามีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา และมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติ ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๕๒๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๙ ลงโทษปลดผู้ร้องออกจากราชการ ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) แต่ผู้ถูกร้องที่ ๒ เห็นว่าอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้นและมีมติให้เพิ่มโทษ จากลงโทษปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธร จังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๓๖๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ ไล่อผู้ร้องออกจากราชการ ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการลงโทษกักขัง และมีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับเข้ารับราชการเป็นการดำเนินการทางวินัย ตามขั้นตอนที่เสร็จสิ้นแล้วตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ การกระทำของผู้ถูกร้อง ทั้งสามทำให้ผู้ร้องถูกดำเนินคดีอาญาโดยพนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลอาญาคดีทุจริต และประพจน์มีขอบภาค ๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อท.๕๕/๒๕๖๓ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ส่วนการดำเนินการทางวินัย ผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องทั้งสามต่อศาลปกครองกลาง ในคดีหมายเลขดำ ที่ บ.๒๓๔/๒๕๖๐ เพื่อเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล การที่ผู้ถูกร้อง ที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกร้องที่ ๓ และมีคำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกร้องที่ ๒ ทำให้ผู้ร้องถูกดำเนินคดีอาญาและดำเนินการทางวินัย ให้ออกจากราชการในเรื่องเดียวกันถึงสองครั้ง และได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย การกระทำของ ผู้ถูกร้องทั้งสามเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ กระทบสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลมากเกินไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่ไม่ได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามกฎหมายอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๗ (๘)

- ๓ -

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๕๒๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๙ ลงโทษปลดออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกร้องที่ ๓ และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๓๖๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และกระทบสิทธิและเสรีภาพของบุคคลมากเกินไปเป็นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕

๒. การกระทำหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีลักษณะเป็นการดำเนินการทางวินัยหรือลงโทษทางวินัยซ้ำหรือสองครั้งในมูลคดีเดียวกัน ต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งศาลปกครองสูงสุดเคยวินิจฉัยไว้ในคดีหมายเลขแดงที่ ๗/๒๕๕๗

๓. ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตามการชี้มูลของผู้ถูกร้องที่ ๓ ผู้ถูกร้องที่ ๑ ต้องเพิกถอนหรือยกเลิกการดำเนินการทางวินัยและความเห็นให้ลงโทษกักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน และต้องเพิกถอนหรือยกเลิกคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ หรือไม่

๔. ผู้ถูกร้องที่ ๑ ต้องเพิกถอนหรือยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการก่อนที่จะออกคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๓๖๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ เพิ่มโทษเป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ

๕. การที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกร้องที่ ๓ นั้น ผู้ถูกร้องที่ ๑ ต้องดำเนินการตามหนังสือ ก.พ. ที่ นร. ๑๐๑๑/ล๑๔๐ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘ เรื่อง การดำเนินการทางวินัยกรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติชี้มูล หรือไม่

๖. ผู้ถูกร้องที่ ๑ ดำเนินการตามหนังสือ ก.พ. ที่ นร. ๑๐๑๑/ล๑๔๐ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘ ถูกต้อง ครบถ้วน หรือปรับกฎหมายทั้งสองฉบับสอดคล้องต้องกัน ถูกต้อง ครบถ้วน หรือไม่

- ๔ -

๗. ผู้ถูกร้องที่ ๑ ต้องนำเรื่องเสนอต่อคณะกรรมการข้าราชการตำรวจพิจารณาหรือมีความเห็นเป็นประการใดก่อนมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกร้องที่ ๓ หรือไม่

๘. ผู้ถูกร้องที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยและมีความเห็นให้ลงโทษกักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน และมีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับเข้ารับราชการแล้ว ถือเป็นการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เสร็จสิ้นแล้ว หรือไม่

๙. ผู้ถูกร้องที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยและพิจารณาลงโทษกักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน แต่ไม่มีคำสั่งลงโทษกักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน หรือหากผู้ถูกร้องที่ ๒ ยังไม่ได้สั่งให้มีการสอบสวนเพิ่มเติมหรือสั่งการใด ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย หรือยังไม่ตอบรับทราบการดำเนินการทางวินัย ผู้ถูกร้องที่ ๑ สามารถมีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับเข้ารับราชการได้ หรือไม่

๑๐. ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ไม่ลงโทษกักขังไว้มีกำหนด ๓๐ วัน ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ อย่างต่อเนื่องโดยเร็วหรือโดยไม่ชักช้า จนผู้ถูกร้องที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดภายหลัง ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ สามารถกระทำได้หรือไม่ เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐

๑๑. ผู้ถูกร้องที่ ๓ แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ร้อง แต่ไม่แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ทราบ ตลอดจนค่าให้การของพยานบุคคลในคดีให้ครบถ้วนและเพียงพอ เป็นการกระทำที่ขัดด้วยกฎหมาย หรือขัดหลักรัฐธรรมนูญ

๑๒. ผู้ถูกร้องที่ ๓ สรุปสำนวนการไต่สวนและมีความเห็นทางคดีส่งสำนวนการไต่สวนไปยังพนักงานอัยการโดยไม่ได้ทำความเห็นในสำนวนการไต่สวนหรือรายงานการไต่สวนว่าเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ มาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๑๔๒ แล้วแต่กรณี ก่อนส่งสำนวนการไต่สวนแก่พนักงานอัยการพิจารณา เป็นการกระทำที่ขัดด้วยกฎหมาย หรือขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๑๓. มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้การกระทำหรือคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการเป็นโมฆะ ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้ และมีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ เพิกถอนหรือยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

- ๕ -

๑๔. มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกร้องที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ ที่มีมติยกอุทธรณ์และให้เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการเป็นโมฆะ ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้ และมีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ผู้ถูกร้องที่ ๒ เพิกถอนหรือยกเลิกมติหรือคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว

๑๕. มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกร้องที่ ๒ เป็นโมฆะ ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้ และมีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ เพิกถอนหรือยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

๑๖. มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้การไต่สวนและมติซึ่งมูลความผิดทางอาญาและทางวินัยของผู้ถูกร้องที่ ๓ เป็นโมฆะ ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้ และมีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ผู้ถูกร้องที่ ๓ เพิกถอนหรือยกเลิกมติการซึ่งมูลความผิดทางอาญาและวินัยดังกล่าว

๑๗. มีคำสั่งหรือคำพิพากษาคຸ້ມครองชั่วคราว โดยให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ หรือผู้ถูกร้องที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับเข้ารับราชการหรือปฏิบัติหน้าที่ราชการในระหว่างรอฟังคำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๑ และศาลปกครองกลางจนกว่าคดีถึงที่สุด

๑๘. มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ หรือผู้ถูกร้องที่ ๒ คืนสิทธิอันพึงมีพึงได้ในหน้าที่ราชการแก่ผู้ร้องนับแต่วันที่คำสั่งทางปกครองเป็นต้นมา

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน

นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจอรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ ลงโทษปลดผู้ร้องออกจากราชการตามการข่มขู่ความผิดของผู้ถูกร้องที่ ๓ ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๕๒๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๙ และลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกร้องที่ ๒ ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ที่ ๓๖๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นการกระทำที่กระทบสิทธิและเสรีภาพของบุคคลมากเกินไปจนจำเป็นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวในระหว่างรอฟังคำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๑ และศาลปกครองกลางจนกว่าคดีถึงที่สุด ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่าผู้ร้องยื่นฟ้องผู้ถูกร้องทั้งสามเป็นผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๓๔/๒๕๖๐ กรณีคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ

- ๗ -

ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง ซึ่งคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองกลาง เป็นกรณีที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาตั้งนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๘ -

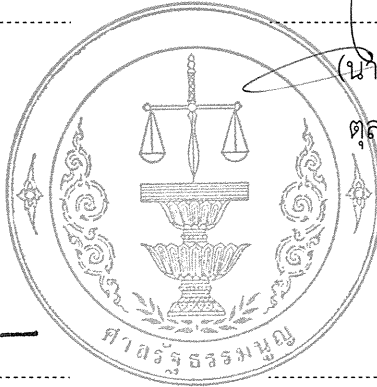
(คำสั่งที่ ๓๕/๒๕๖๔)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ